

Onze Handen

Overdenking Ledevaertkerk, zondag 10 juli 2016

Gezinsdienst m.m.v. jongerenkoor Chantal o.l.v. Richard van Grinsven

Voorganger: Sara Dondorp

Gedicht: Handen

Ze vouwen om te bidden
Ze strelen bij beminnen
Ze wijzen de weg
Ze helpen bij pech
Ze wuiven om te groeten
Ze schudden bij ontmoeten
Ze schrijven hoe het gaat
Ze wrijven bij smaad
Ze tasten in het duister
Ze klappen bij luister
Ze verdienen ons brood
Ze rusten in de dood.

Overdenking

Lieve mensen,

Onze handen.... Wat kunnen we er toch veel mee! Strelen, wijzen, wuiven, schudden, wrijven, tasten, klappen.... Onze handen kunnen dingen maken en dingen in beweging zetten. Met onze handen kunnen we muziek maken of mensen aanraken. Heel veel kunnen we. Maar ergens houdt het op. Onze handen kunnen niet alles. Soms zijn twee handen gewoon net te weinig. Bijvoorbeeld als je een knoop wil maken in een stukje touw dat ergens omheen gaat. Een strik om een pakje. Twee handen heb je nodig om de knoop te maken. En nog een hand om het touw vast te houden. Daar zijn dus drie handen voor nodig. Of om een high five te maken heb je twee rechterhanden nodig. Dat kan je dus ook niet alleen. We kunnen heel veel, maar niet alles. Vaak hebben we anderen nodig om te helpen.

Ook de grote profeet Mozes kon niet alles. In het verhaal dat we lazen had hij hulp nodig van Aäron en Chur. Ze zijn nog met z'n allen onderweg in de woestijn, het volk Israël. Onderweg naar het beloofde land. En dan worden ze aangevallen. In de achterhoede. Het volk Amalek valt de achterhoede aan: vrouwen en kinderen. Lafhartiger kan bijna niet. Laf en kwaadaardig is het. Daarom staat Amalek in de Bijbel altijd voor laf en slecht. Amalek is het symbool voor het kwaad dat uitgeroeid moet worden. Want Amalek is niet eerlijk, is gemeen. Het is een rare strijd, waarbij Amalek vals speelt. Zo'n strijd kan je dus alleen op een rare manier winnen. Zolang Mozes zijn handen geheven houdt, gaat het Israël goed. De handen van Mozes zorgen voor morele steun, denk ik. Mozes heeft het in zijn handen, zeg maar. Zijn handen bepalen de goede afloop. Maar natuurlijk is dat veel te veel voor één mens. Mozes' handen kunnen het niet dragen. Hij moet geholpen worden, door Aäron en Chur. En op de achtergrond natuurlijk ook door de God van Israël. Zolang Mozes zijn handen opgeheven houdt richting de hemel, als in een aandachtig gebed gericht aan God, zolang gaat de strijd de goede kant op. De God die het volk uit de slavernij

heeft bevrijd, niet om verslagen te worden in de woestijn, maar om aan te komen in het Beloofde Land. Het lijkt haast alsof de strijd gewonnen wordt door een gebed.

Mozes heeft het allemaal niet in de hand. Voor de meesten van ons is dat een herkenbaar gevoel. Wij hebben niet te maken met een strijd tegen Amalek, maar wel met heel veel dingen die moeten. Huiswerk moet op tijd af, er moet geoefend worden voor muziekles. Er is de sportvereniging en de sociale media. Of als je een baan hebt, dan moet meestal je steeds harder werken, en daarnaast vaak ook nog zorgen voor opa of de buurvrouw. En er zijn verenigingen waar van alles voor gedaan moet worden, en natuurlijk niet te vergeten de kerk. We moeten zoveel tegenwoordig, we rennen maar verder. Kunnen onze handen het nog wel aan allemaal?

Daar heb ik natuurlijk niet zomaar een antwoord op. Behalve dan misschien dit: Soms kan het helpen om even los te laten. Even afstand te nemen. Even stil te staan. En misschien wel de handen ten hemel op te heffen, zoals Mozes. Rustig blijven adem halen en niet bang zijn. We hoeven het allemaal niet alleen te doen. Wie handen tekort komt, kan de handen ineens slaan met anderen. Zoals de handen van Mozes ondersteund werden door die van Aäron en Chur. Samen kan je veel meer dan alleen. De meeste mensen vinden het heel moeilijk om hulp te vragen. Ik wel tenminste: je wil het zo graag zelf kunnen. Maar eigenlijk is samen doen minstens even leuk. En soms, of misschien zelfs wel altijd, als je merkt dat het heel fijn gaat samen, dan is er onzichtbaar ook nog een derde die meedoet. Dan doet God ook mee, als een kracht op de achtergrond. Van God wordt wel gezegd dat hij ons draagt, dat hij ons vasthoudt in de palm van zijn hand. Ik vind dat altijd een heel mooi beeld. Het geeft me moed. Als ik het zelf niet meer weet, weet ik dat God er nog is, dat God mij ziet en mij wil helpen. Dat Gods hand mij een klein zetje kan geven, bijvoorbeeld om hulp te vragen bij iemand anders. Als ik het niet meer weet, kan ik bijvoorbeeld mijn handen heffen. Opheffen ten hemel, met een vraag: God, help mij! Of misschien wel: God, houd mij vast in uw hand. Dat helpt, soms.

Onze handen kunnen heel veel, maar niet alles. Als we handen ineens slaan kunnen we samen nog veel meer. Maar nog steeds niet alles. Als het leven ons boven onze macht groeit, kunnen we misschien nog God aanroepen: Vragen om steun, om kracht, om inzicht.

Of gewoon om geborgenheid, een gevoel van veiligheid. De geborgenheid te weten dat God alles in zijn hand houdt. Want, zoals het koor ook zong: daar waar God is, daar is liefde. Amen